

ΤΟΥ ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ

Λουδοβίκου Μπουσενάρ

(Συνέχεια έκ τοῦ προγούμενου)

“Ενα υπόκοφο μού γκρισμα υπόδεχθηκε αυτάς τά λόγια τού Χολλιντάβι.

Οι σθάγκεμεν, πού δὲν ήταν συνθημένοι νά τούς προστάζουν έτσι, δρυκισαν νά χειρονομούσιν εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας — Ήσυχα! τούς διέταξε ὁ τραπέζιος Λαζαρίδης. Σενδόχε, κύπτακε τὸν πρώτο, πού θ' άνοιξε τὸ σόμα του και κάμε τον νά καταπιῇ μάσ ασφάροι τοῦ πειροτρόφου σου!

— “Ωλλάράϊ! διπάτηρος ὁ δενούρχος.

— Δυό χοῦφτες χρυσόσκονη στὸν καθένα σας θά δώσω, ἀν θελήσετε μὲ τὸ καλό νά ἐκτέλεστε αὐτὸς ποὺ διατάσσω... ‘Αλλοιδως, θά τηφέω μάσ οσφάροι στὸ κεφάλι τοῦ πρώτου πού θ' άρνηθῃ!

Στὶς λέξεις «δυό χοῦφτες χρυσόσκονη», ψιλυρίσματα διόκωφά ἀκούστηκαν τότε, ἀνάμεσα στὶς τάξεις τῶν τυχοδιωκτῶν ἐκείνων.

— “Ακουσες. Βάλτερ; εἶπε ἔνας ἀπὸ αὐτούς, σὲ κάποιο σύντροφό του. Δυό χοῦφτες ἀπὸ τὴ σκόνη αὐτῆς, θά πη νά τραβή καὶ νά πίνης ἔνονιστας τούς δεκάτετα μέσος!

— Πεισόμαντα, Ντίκι! Εξέφωνες ἔνας ώλλος σὲ κάποιον τέταρτο. Δυό χοῦφτες χρυσόσκονη, ίσους ἔνας μῆνας γλέντι και ραχάτι!

— Δυό χοῦφτες χρυσόσκονη! μουρμούρισε μὲ δίψα κι' δ "Ουγν δ' Ἰρλανδός Διάθολε!... Μπορδ μ' αὐτές, νά κολυμπάω στὸ ρούμι εἰν τοῦ μερόνυχτα συέγεια!

Κινήθηκε τοῦ μορφή του, μορφή «μεμύστακα» ξακουστοῦ, δρυκισε ν' ἀκτινοβολῆ ἀπὸ λαχτάρα.

— Και θά τὶς τὸ πληρωθόμενε διάσωσ, αὐτές τὶς χυῦφτες; ρώτησε τότε ἔνας ἀπὸ τοὺς τυχοδιωκτὲς ἐκείνους.

— ‘Αμέρεις μόλις τελειώσει ή δουλειά! βεβαίωσε δ 'Αμερικανός.

— Και θά μπορέσουμε ίστερα νά πάμε πάλι στὸ πανδοχεῖο καὶ νά πιούμε κάτι στὴν ὑγειά σας;

— Ναι!

— Τὶ πρέπει λοιπὸν νά κάνουμε;

— Νὰ μὲ ἀκολούθησετε ὃς σ' ἔκεινον τὸν διαθεστήρα, νά δινοῦμε αὐτὸ τὸ πηγάδι, διάστον βροῦμε μάσ δριζούτια υπόγειο

— καὶ νά πλευρετε τὰ ἔργα—

— Αή στο δάσον!... Τά οθινή μάνα τους!

διάσθολο λοιπὸν

άρα, τζέντε—

— ~~~~ Ακό-

~~~

— Θυμή—

ιππ!... ‘Ο-

διάσθολο σᾶς

τε μας τά έσ-

επτατε!... ‘Α-

σετε. νά ει-

ν διαστάσια μπούθη

υποδύσηθικατε!

— Διαστά στὸν δρυχιστατά, πού συνεννοηθήκαμε, καθώς βλέπω!

— Ενας έλινος διαθεστήρα, ξ—

να είδος «άσσαναέρ» μεταλλείων, βρισκόταν ἔκει παρέκει. Πρό θυμοὶ οἱ τυχοδιωκτες, στριμώχητκαν ἔκει μέσα, κι' όρχισαν ν' διεβάσαν μὲ τυχότητα

— Ο διαθεστήρ, άντι ν' ἀνεῳδή διαθεστήρ, πού πραγματεύεται τὸ διόπιο χρησίμευες ὡς εἰσοδος στὶς διάφορες στοὺς τοῦ μεταλλείου—σταμάτησε δηπότοις στὴ μέση. Μιά δριζούτια υπόγειος στάση, φάνηκε τότε ν' ἀνοίγη τὸ σκοτεινὸν στόμα της, καταταμεῖση σχεδόν τοῦ βαθεῖ αὐτὸ πηγάδι. Κάποιος μικρὸς καταρράχης κυλίσθη ἔκει κοντά, γιατὶ διόρυθμος τοῦ νεροῦ του ἀντηγόδησε δυνατός σὸν βροντή, καθὼς δεκαπλασιάζοταν ἀπὸ τὴν ήχο.

Οι τυχοδιωκτες βγήκαν ἀπὸ τὸ έξυλινο κλουβί τους, καὶ τρύπωνται στὶς στοὺς ἔνας έωποις διάπλους, καὶ κατὰ τὸν τρόπο ποὺ προχωροῦν οἱ Ερυθρόδερμοι, πρὸς τὸν ζωγραφιστὸ έχθρο. Πλάτις τους ένοιασθαιν τώρα τὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ, μαύρον καὶ βορδορόδιον, τὸ δάσος τοῦ κυλόμασι σιγήσιγά καὶ σχημάτιζε τὸν καταρράχη πιὸ κάτω.

Σὲ λίγο, ἡ στοὰ ἔκανε κάποια καμπή, κι' οι τυχοδιωκτες—στρίβονται σ' αὐτὴ-έμειναν ἔκθιμοι, καὶ οὐρανοῖσαν διὰ χαρά: στὸ άλογο δικρά είγε σανή ή ἔξοδος τῆς στοᾶς, ἀπὸ τὴν διποὺς διακρινόντουσαν, τώρα, τὰ γαλάζια νερά τῆς λίμνης Τόρελλα!

Ο ‘Αμερικανός, μ' ἔνα μουγκρητό του δυσαρεστημένο. διέκοψε τὶς παρέκπαιρες ἐκείνες ἐδηλώσεις τῶν τυχοδιωκτῶν, διπούσα καὶ γωρίς πολλὲς ἐξηγήσεις. Κι' ύπερτερα τοὺς εἶπε:

— Νά, τὰ ἔργα ματίσ ποὺ σᾶς ἔχω πη. Λοιστό, πάσασαλο, δεῖνες, ταιτίζεις, τοπλίες, καὶ τὰ ρέστα!.. Ξέρετε τώρα, τι θέλεις, διπότι σᾶς... Νά τούρασθε διόρο μποροῦμε πιὸ καλά τὴν έξοδο μότη τῆς στοᾶς. Ωπότε νή μηπού νά μητέρει κανένας, δισδιήποτε καὶ νά τὸ προσπάθηστο!.. Καὶ ποέπτε τὸ βαθύλακας της, ἐπίσης νά γίνεται τέλειο. Ωπότε τὸ νερό πού χύνεται ἔξω ἀπὸ τὴν μηπού πειρί πειρί, νά διασύγη!

— Μά τότε θά πλημμύριστη τὰ σπωτερικὰ τῆς στοᾶς, καὶ θά πινούμοις δίλοις στοὺς σάν τὰ ποντίκια! μουρμούρισε κλαψάρικα δ "Οντες δ' Ἰρλανδός,

— Είσαι ζῶον σθέλεις τὸν διέκοψε δ 'Αμερικανός Χολλιντάβι Κανένας τέτοιος κινδύνους δὲν υπάρχει!.. Μήποτε νουνίζεις διότε θά έπιπονη, θά διάσθολος κι' ἔγαδο μαρτσάσσεις. Επιτέλουστας τὴν ἔρωντασία σας!.. Δένεν ουστάζουμα νά κοστίζη περισσότερα τὸ πούτσιον τοῦ μούσιου μαν!.. “Αλλωτε, θάσ νεοδύντας διότε τὸ αὐλάκι αὐτὸ έξω, θά γυρίση πίσση μαδίς τοῦ φράδουσι τὴν έξοδο, καὶ θά προστεθή στὸ άλλο τοῦ καταρράχη πιὸ πηγαδιό!

— Μά θά είνε πολλὸ τότε!.. Πλώς θά μπορέσουμε ν' ἀνεῳδούμε, στὴν έπιφάνεια τῆς γῆς;

— Καλά, έχασες λοιπὸν τὸν διαθεστήρα;

— Οχι, μά.

Σταύρωσε ξανθικά ἡ λαλίσ του, γιατὶ μάτριμορθή γροθιάς δέρχηται ἀπὸ τὸν διαθεστήρα στὴν πάρα, τὸν έστειλε νά κυνηγήσει καπνούσια στὸν δυτικό πατρικό,

— Κι' ἔσεις αὐτὸν, πάτερα!.. Βασιστήτε σὲ μένας έμπιστερή τε στὰ λόγια μου, καὶ θά βγυῆτε γαμένων!

Ο τρομερὸς αὐτὸς ἐργοδηγός, εἶχε — φάνεται — τὸ πρόσωπο νά μαγνητίζει καὶ νά κεντρίζει τοὺς έργατές τους. Δέν πέρασε πολλὰ διάσημα, κι' ἡ διλλόκοτη δεκείνη — δοσ καὶ κοπιώδεις ἐργασία — εἶχε κιδάσθαι τελειώσει. Ογκώδεις πέτρες τοποθετήθηκαν στὴν κοίτη τοῦ πηγαδιού, καὶ στὸ τούννελ, καὶ συγκολλήθηκαν στριμώχητκαν στὴν ουρανοθάλασσαν μὲ τὸ γλοιόδες κεκίνη κόκκινα τῶν Αδραριανῶν μεταλλείων, τὸ δύποτο εἶνε πιὸ τέλειο κι' διπό μήγα μάσθεστη καὶ

Τὸ φίλημα τοῦ Ιούνα

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τέον Χρυσόν κάμητον

τοιμέντου ἀκόμη

Τά νερά τοι αὐλασκιού, ἐμποδισμένα τώρα στη διέξοδο τους πρός τη λίμνη, παλληκάρισαν τη φραγμένη στο σημεῖον καὶ σχεδόν σὲ ίψως μιποῦ μέτρου, κι' ἀρχίσαν κατόπιν νά διστοιχώσουν θυροβυθωδός πρός τό πηγάδι, και νά χύνωνται ἀφθονα σ' αὐτό

Γιά μαρτυρίετερον στερέοτυπο τοδ φρύγματος, γκρεμιστακών κι ἄλλοι ἀκόμη πτλώροι βράχου, και ποτοπεθήκημαν κοντά τους ὡς ἐνίσχυσις. Ετοι, ήταν ἀδύνατον πειά σ' ὅποιονδήποτε νά
βγῆ ή νά μπη στή στοά ἔκεινη, ἀτ' τὸ μέρος τῆς λίμνης Τύρελλα.

Ο "Αμερικανός, δόποιος δὲν είχε ξεστούμει σλλη λαξι καθ-
δηλη τη διάρκεια της βαρειάς έκεινης έργασίας, έπιτωρως
τώρα μ' χέμπειρο μάτι τη στρεβότητα κι' δυνοχή του φράγμα-
ος. Ικανοποιήμενος έντελως τότε, έπειτεφε σ' ξαντό του-
τὸν τόσο φειδολὸν κε διαχυτικότητες—νά έκδηλωσή την γύρωσ-
σκεία του, μὲ δυνατό πλατάγισμα της γλώσσας του στὸν οὐρα-
νόκο.

Κι' όστερα εἶπε, μὲν ὑφος ἐπιταχτικό

—Μονάχα τη μισή δουλειά τελείωσαμε, παλλήκαράδες μου!.. Μάς μένει κατ' εώλη άσκοπη, για νά κάνουμε... Πάρτε λοιπόν τά έργαλείσα σας. Δικούομηστε με, και πάμε ως κάνουμε υιά κλλή άγγυαρειά έδω κοντά, παρόμοιας με αυτή που κάναμε πέπρεψα!

Οὐές ξία μουρμουρητό, ούτε μιά διαμαστούσα, δὲν βγήκε δάτ' τὰ χείλη τῶν θυμφώνων ἔκειναν, οἱ δόπαιοι ὑδάσπες θαυμασίαν καὶ ίδρωνται ἀπ' τὴν ἄργιλον καὶ τραγεῖσι διωλεῖν τους! Τά γερία τέλιν ήσαν καταματωμένα, τὸ κοιμί τους βασανισμένο καὶ σκερβάρωμένο ἀπ' τὶς δύνητρες προσπάθειας τούς, καὶ τασαλθοῖτο ποτὲ συγκρόνων· ἐπὶ δύο δρες τώρα-ῶς τῇ μάστι. Στον βορρεόδενδρον καὶ κατα-ψυκον, νεοδι τοι αδάκιοι!

"Αναίσχυντοι ήταν ακόμη
"Αναίσχυντοι ήταν ακόμη
Βουλεύονται μετρικά Ρω-
διά, γιατί τα ποιητικά ούνενα ει-
ναι πελά οπήντε, έκαναν μετρι-
ταθελή, και ξανανύρισαν πά-
λι στο ποντίνι, διπέρ πόρο
είχαν ξεκινήσει προπονη-
ών, Το νενό, πού ριγιάταν
στην καραρόδρυνα κι' Κρήσιμον,
στὸ βέλος τοῦ πηγαδιοῦ, τοῦ
Εκοπούχων κυριολεκτικῶν
οὐ πεποντόποντα δέσποινα
δράσικαν, βρίκαν τὴν κο-
τοῖ τοῖς ἀνταντιλόμοις πατούσοι,
μητρικαὶ δήστραγα στὰ παγο-
ύνων νερόν του—τὰ δηπότα τού-
δης θεάντων δις τὰ πασχάλες
κι' δρυγισταὶ ωὐ βαθίζοντι επι-
πονα, κι' διπέιπαν εἰς τὴν κα-
τεύθυνσιν τοῦ δέσμωτος.

“Η πορεία τους κράτησε κάπου ένα τέταρτο της ώρας. Επειτα σταμάτησαν καταπολούσις σ’ ένα ύπωγειο θυσικό σπήλαιο, τούδι δπού ή δροσή ήταν πάντες άξη μέτρα φυλάκων ήταν τα κεράσια που

Τόποι διατηρούνται στην περιοχή της Αθήνας με την αποτίναξη των παλαιών κατασκευών, η οποία γίνεται με τη χρήση εργαλείων που δημιουργούν μεγάλη ταχύτητα και αποτελεσματικότητα στην απομάκρυνση των παλαιών κατασκευών. Το πρότυπο αυτό έχει επιβεβαιωθεί σε πολλές περιοχές της Ελλάδας, όπου η απομάκρυνση των παλαιών κατασκευών γίνεται με τη χρήση εργαλείων που δημιουργούν μεγάλη ταχύτητα και αποτελεσματικότητα στην απομάκρυνση των παλαιών κατασκευών.

Τὸ σπήλαιο δὲν εἶχε καυμάδιλλη διέξοδο. ἐκτὸς ἀπὸ κείνη τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ, ὅπ' ἂν δόται εἶγαν μητὶ κι' οἱ τυχοδίκτες. Τὸ νερό πληυσυρίζε τὸν πυθμένα τοῦ σπηλαίου

οὐ. καὶ τίταν βαθὺς ὃς δυὸς ήτρες περίπου.

— Καὶ τώρα, τί μένει νά κάνουμε έδω; πώτης ένας άπ' τους αὐτοσχεδίους έκεινους έργάτες, μὲ δυσκολία, γιατί τά σαγόνια, του κροτούσσαν άπ' τό παγερό κρῦο.

—Απλούστατα, νά μου άρειάσετε τὸν βυθὸν σημάτου ἀπ' τὸ νερό ποὺ περιέχει, λεζέντες μου! περιωρίστηκε νά πή δ μαστρο-Χολλίντα'.

Παρ' έδη τὴν παγωνιὰ πού είχε μαρμαρώσει τὰ κορμία τους, οἱ Ἑργάτες ἐμπέδαν ὀδυρικά γέλια: Τόσο τούς είχε φανῆ τερατώδης, ἀκατόρθωτη, ἢ πρότασις ἔκειν!

..-Διάδοξε!.. Τί είνε λοιπόν αὐτά που λέτε, τέχνημαν; Εφάνιος ό “Ορεγ δ’ Ἰράνδος, αλανίς δὲ θύμωντος καὶ προπτής, καὶ ξεγνώντας τὴν ποιεώνη γραβίθ που είχε φέρει ποσηγούμενος. Καὶ βαπούγια τλάνια σὺν τὰ βουνά νά μιαστε, πετλί δεν θα μπορούσαν νά καταπούση τόσο νερό καὶ ν’ οδείσασσον τό σπιλιά!.. Νέτ έτων των δύχιστων ρούμι, αὐτό τό νερό, κάτι πήγαινε κι’ έργασται!..

—Οντας οι πολιτίσμοι έδεσταν τότε, τζέντλεμον! πετάχτηκε
κι φίππε Ένας Θάλλος.

Τό διανοιτόπερ και γύλων πολύσητο τοῦ αφεθέντος "Αιγαίουκρατος" δάν Εθνούς δργή τάσσει "Ιασίσται". Ενδια σπασμούνδικος υποστηθεί-
—υαυλένοι θετίς ταῖν, τοῖσις!—σύντηκε νέι μισθοτεντών τὰ σογιγκά.
ια δέ τάτε νεύλη του Μα γαλάνια φωνῇ περιρράπτεκε νέι πι
ιας έκπλακτους τυχοδιόπιτες.

—ΜΑ λέτε δημοσίες, παλληκάδιοι υπο!.. Δέν έγρα την άτα-
του νά ρουφήστε τό νερό, για ν' άδειάνθεται σε βυθό τού σπη-
λαίου!.. Νά, Βλάπτετε έκει στην άκρω κάτια σάνα φωτύνα!..
Είναι τούγχανος ξυπνήστες ποτε καιρού—κι αύγου έξω άπ-
ποινές!—πιε τσιμέντο.. "Αν θυάλωσες διόπτρη, τρεπτόσαρρος
πέτρες άπ' τό φράγμα αύτό, θα κατορθώσουμε νά τις εγκολλή-
σουμε ήτον" → Από την Καθηγητή

•Η Πονεμένη Μητέρα
(Τοῦ Ντὲ Λά Ρόμπιο)

καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα δὲ πυθμήν τοῦ σπηλαίου εἶχε ἀδειάσει: Τὰ νερά του είχαν χυθῆ μέσα στὴν κοίτη τοῦ ὑποχθονίου ποταμοῦ.

Κραυγή άσυγκράτητη καταπλήξεως, βγήκε τότε άπ' τα στόματα δώλων : Στόν πυθμένον τον οπλαίσιο φάραγκα δράσιμοεμφανία-τό ένα κοντά στό όλλο-καμμιά τριανταράγια βαρελάκια, μὲ παχεία κι' θανετικά τοιχώματα, καὶ τῶν ὅποιων ή ἔξωτερη Επιφάνεια ήταν γλοιώδης καὶ γεμάτη ἀπὸ ύδροθια φυτά, ἔξ, αἰτίας τῆς πολυχρονίου διαμονής των κάτω ἀπὸ το νερό!

Ο "Οονεύδης" φλύαρος αίλωνις σάν δόλους τούς συμπατριώτες του, δέν μπόρεσε νά μήν ξεφωνίσῃ :

—Έκείνος τελοσπάνων που είχε τη λαμπτή ίδεα, ων κρύψη τη βαρέλια αύτά στην κοιτή ένδος σπηλαίου γεμάτου άπονερο—κ' έκαστο μέτρα κάτω απ' την οπίφανεια της γῆς—έξαπαντος δὲν ήταν δύνατος αύτή να θίλεισθαι... Και βάζω στοίχημα τό κούφιο μου κεφάλι, θώ αυτά τά βαρελάκια δέν θά είνε γεμάτα άπο καθαρό καὶ σκέτο νεράκι!...

Ξύνοντας ίστορεα τό κεφάλι του, γιά νά καθορίση καλύτερα μιά ξαφνική ίδέα πού τοῦ ήρθε, έσφώνισε και πάλι θριαμβευτικά:

— "Η διάσολος νά με πάρη, ή αύτα τα βαρελάκια περιέχουν τούς θησαυρούς των Αύστραλών ληστών!! ..

xiii

Η ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΤΗΣ ΞΑΦΑΝΙΣΣΕΩΣ ΕΝΟΣ ΥΠΟΓΕΙΟΥ ΠΟΤΑΜΙΟΥ, — Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ, — ΟΠΟΥ Η ΒΑΡΚΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ ΠΑΙΖΕΙ ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΡΟΛΟ, — ΚΑΤΑΠΛΗΣΙΣ, — ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΡΜΟ ΕΝΟΣ ΚΟΜΜΙΔΕΝΔΡΟΥ, — ΧΡΥΞΑΦΙ!... ΧΡΥΞΑΦΙ, — Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΧΟΛΙΝΤΑΙΓ' — Η ΕΚΡΗΞΙΣ ΕΝΟΣ ΜΕ-
• ΤΑΛΛΕΙΟΥ, — ΑΝΟΡΩΠΙΝΗ ΕΚΑΤΟΜΒΗ ΚΤΑ,

Τό επιφύνημα πού ἔγγαλε δ Φρικέτος, δτων ἀντελήθη δτι ή κυκλική τρύπα του τοιχώματος, του βράχου του ἀκρωτηρίου εί-
χε φραχτή και δτι το ρυάκι ἔλει πάψει νά κυλά, προκάλεσε
έξαρπτηκή ἐντύπωσις στούς συντρόφους του.

“Οσο συνηθισμένοι κι’ ἄν ήσαν στὶς ἐκπλήξεις πού τούς ἐπεφύλασσε ή περιπτειώδης ζωὴ τους, ή ἔξαφάνισε ἐνὸς ρυσικοῦ ἔνα πράγμα ἐντελῶς πρωτοφανές. Λαμβανόμενοι μάλιστα υπὸ δύο καὶ τῶν συνηθικῶν υπὸ τίς δποιεῖς βρισκόντουσαν ἐκεῖ, αὐτῷ τὸ διανέγκυτο γεγονός μπορούσε νά ἔχῃ συνέπειες πολὺ σοθαρές. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιθολία διτὶ δ ἔχθρος δρυπτυνούσε κι’ ἔνεργούσε. Κι’ ἐπειδὴ οἱ φίλοι μας κέρευν γιατὶ τὶ ήταν ίκανος δ ἔχθρος αὐτός, δὲν μπορούσαν ν’ ὀντατούνται σὲ μια δπατηλὴ δαφέλεια.

Ο Μικρός Παρισινός διέσχισε γρήγορα τὸ ἀκρωτήριο κι' ἐρέυνησε προσεχτικά τὴν ἀντίθετη κλιτύ του, ἐπλέζοντας ν' ἀνακαλύψῃ καμιαὶ ἀπορρόφησι. κάποια ρωγμή,

τι δήποτε πού θά μπορικαίωλογησθεί αυτό
ένος ψυσιολογικά,
γυκάζεται νά καταπίθανη υπόθεσου
η επεμβάσεως.
-ταξί, ει-
στό

κανένας ἀπό-
τὸ μυστήριο ἐ-
γένεται παραμένει

νά κάνουν;
ν' ἀποφασίσουν:

Νά έγκατασταθούν αύτό τό
μέρος ... Μά ή ένισχυσεις
που περίμεναν νά τούς φέρη-
θα φίλος τους Μπουαλώ, θά
Έφταναν διπό στιγμή σε στιγ-
μη ...

Νά ξεναν πάλι στὸ ἀκρω-

κρωτήριο ... Ποιός ήξερε, ἀν δέ κείμαρρος, ἀκολουθῶντας ἔνα νέο ὑπόγειο δρόμο, δὲν θά προκαλούσε καμμιὰ ἐπικίνδυνη κατάρρευση τού έδάφους, πού θά τους παρέσυρε κι' αὐτούς τοὺς ίδιους.

"Εξ ἄλλου δὲν μπορούσαν νά βασιζούνται στοὺς ίθαγενεῖς. Οὔτε πληροφορίες μπορούσαν νά αποτελούνται διάποτούς, οὔτε καν να τούς στέλουν ών διακαλύψυν τίποτε... Τά φωνά αετά πλάσματα, τρομαγμένα, είχαν μαζεύτη κοντά στοὺς Εύρωπους, οι κ' έπικαλούντη τη βοηθεία τους έναντι των καταχθονιών δυνήμεων, πού καθώς νόμιζαν είχαν ξεπάσει έναντι τους.

Δυο περίπου ώρες είχαν περάσει, μέσα σ' αὐτή την συνταρακτική άσθενσιτάτη. "Επειτα, έναι φαινόμενο, τού δόπιου οι Εκδηλώσις δέν έδιναν κανένα, συνεπελέσθη δργά. "Οπως Ε- πρεπε νά τό περιμένουν, τά νερά, βγαλμένα διπό τη φυσική τους κοίτη, δρχισαν νά έχενταιναν από τη γη. Λιγοτά στην δρχή, πολλαπλασιάστηκαν σιγά-σιγά κι' μπλώθηκαν. "Η περίπου διστάστηκαν σε λίγο και κιβώτιαν κάτω κι' έτεινα κουμάτια γης, αφήνοντας γυινό το βράχο. Αντά σένε πληνιώσε-

—Χίλιοι διαβόλοι! φώναξε δ Φρικέτος. Αὐτό είναι πλημμύρα.

—Πράγματι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντέρ. Οὐ δέν μπορούμε να εἶχακριβώσουμε ἀκόμα τὴν αἵτια τοῦ φαινούμενου, ἔχουμε τουλάχιστον τὰ ἀποτελέσματα του. Πρέπει ν' ἀποφασίσουμε ἀναλόγως.

— Ἡ γνώμη μου, κύριε Ἀντρέ, είπε ό Πιέρ λέ Γκάλ, είνε να
έτοιμασσουμε τὸ πλοιάριό μας γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

— Ἐχεις δίκηο, μάστρο Πιέρ, ἀν καὶ δὲν διατρέχουμε τὸν κίλ-
δυνο νὰ κατακλυστοῦμε ἀπὸ τὰ νερά, λόγω τοῦ ὄψους τοῦ μέ-
ρους τοῦ ἀκρωτηρίου, στὸ δύποτο βρισκόμαστε.

— Πράγματι, κύριε Ἀντρέ, μά αὐτὸ τὸ νερό, ἔται δόπις ἔχοντας με βάζει σὲ πολλοὺς φόδους. Ποιός ζέρει, ὃν σὲ μερικὲς δωρεὰς δὲν έχει περιέχουσαν τὰ νερά καὶ μᾶς κόψουν κάθε ἐπικοινωνία μὲ τὴ στερεά γῆ.

—Αὐτὸν ἐνεὶς πιθανόντα, εἴπε ρ Ἀντέο Μῷ στοχίζει ομῶς πολὺν ὑφέντα πιθανόντα αὐτὸν τὸ μέρος. Μπά! Εάν θά τὸ φθόρησου, παρὰ ἐξόχουτη ἀνάγκη. Πρέπει ἐν πρότοις νῦν δύσωσυμε στοὺς Ιθαγενεῖς νὰ καταλάβουν ότι παρούσας τους ἔδω βῆ μπορού-
να εὖ εἶναι ἐπικανδύων, κι' οὐ για τὸ καλό τὸ δικό τους θά ἔ-
πρεπε νὰ καταφύγουν τὸ ταχύτερο σ' αστά τὰ δάση τῶν κομ-
μαράστων, τοὺς σφριγίναται τοῦ κάτω.

—Δέν θά θελήσουν νά μᾶς άφήσουν.
—Είνε άπαραίτητο. 'Εν πε-
ομαδιατικά οιπάνεις κινδύνου, τό πλοϊά-

МЕГАЛОВДОМАДІАТІКА

• ④ Θεάνθρωπος